

O SNĚHOVÉ VLOČCE, KTERÁ CHTĚLA ZAŽÍT LÉTO

Jednoho mrazivého rána uslyšel Bobík naříkání. Ozývalo se z venku, tak se za tím hlasem vypravil. Viděl jen samý sníh, ale když šel do místa, odkud pláč slyšel, a podíval se zblízka, uviděl smutnou sněhovou vločku.

„Proč pláčeš, sněhová vločko?“

„Je mi smutno z toho, že nikdy nezažiju léto, nikdy nepocítím teplé sluneční paprsky, nikdy neuvidím děti, jak skáčou do rybníka. Neucítím vůni zrajícího ovoce, neuvidím, co se děje o prázdninách.

Tak moc bych si přála všechno tohle prožít.“

Bobík usilovně přemýšlel, tak rád by sněhové vločce pomohl, tak rád by jí ukázal všechno, o čem ona zatím jenom sní. Zašel do domečku, sednul si ke stolu a rozhlédl se okolo. V kuchyni zahlédl ledničku a najednou ho to napadlo! Vždyť může dát vločku do mrazáku, kdykoli jí bude chtít něco ukázat, opatrně ji vyndá, rychle jí ukáže, co chce vidět, a schová ji zpět do chladu.

Rychle vyběhl ven a celý svůj nápad převyprávěl sněhové vločce. Od té chvíle se společně těšili na to, až začne všechn sníh tát, ale naše vločka zůstane celá.

Čtou
rodiče dětem
na dobrou noc.

